

William Shakespeare: Het temmen van een feeks | vertaling Hafid Bouazza

Katharina:

Foei, foei! Ontwar dat dreigende en onvriendelijke voorhoofd,
 En schiet geen minachtende blikken uit die ogen
 Om je heer, je koning en je regeerder te verwonden.
 Het bezoedelt je schoonheid zoals vorst de weiden bijt,
 Het vernietigt je eer zoals wervelwinden mooie bloesems schudden;
 Op geen enkele manier is het betamelijk of beminnelijk.
 Een boze vrouw is als een troebele bron,
 Modderig, ondoorschijnend, zwart en van alle schoonheid beroofd
 En geen mens, uitgedroogd of dorstig,
 Zal zich verwaardigen haar aan te raken of er een druppel van te drinken.
 Je echtgenoot is je meester, je leven, je verzorger,
 Je hoofd en je koning; hij geeft om jou
 En zorgt voor jou; hij waagt zijn lichaam
 In uitputtende arbeid, zowel ter zee als te land,
 Om nachten te doorwaken in stormen en dagen door te brengen in kou,
 Terwijl jij warm thuis ligt, veilig en zorgeloos.
 En meer vraagt hij hier niet voor
 Dan liefde, beminnelijke blikken en ware gehoorzaamheid.
 Wat een kleine prijs voor zo'n grote schuld.
 De verplichtingen van een onderdaan aan de prins
 Zijn de verplichtingen van een vrouw aan haar man.
 En wanneer zij koppig, wispelturig, makkig en zuur is,
 Waarin verschilt zij dan van een verachtelijke rebel,
 Een ondankbare verraadster van haar liefhebbende heer?
 Ik schaam mij ervoor dat vrouwen zo simpel kunnen zijn
 Om strijd te willen voeren waar zij moeten knielen voor vrede.
 Of dat zij macht, gezag en overwicht zoeken,
 Waar zij moeten dienen, liefhebben en gehoorzamen.
 Waarom zijn onze lichamen zacht en broos en glad,
 Niet in staat om te zwoegen en te zweten op deze wereld,
 Als het niet de bedoeling was dat onze zachte aard en onze harten
 In overeenstemming zouden zijn met onze uiterlijkheden?
 Kom, kom, jullie koppige en ongeschikte wormen,
 Mijn geest was ooit net zo groot als die van jullie,
 Mijn hart groter en mijn verstand misschien het grootst –
 Daarom beantwoordde ik woord met woord en frons met frons.
 Maar nu zie ik dat onze wapens strohalmen zijn,
 Onze kracht is nog zwakker en onze zwakheid weergaloos,
 Om het meest te willen lijken wat we het minst zijn.
 Laat je trots varen, er is geen ontkomen aan,
 En leg je hand onder de voet van je echtgenoot.
 En als teken van mijn plichtsetrouwheid houd ik mijn hand gereed,
 Moge u vrij zijn van ellende en leed.